

ROSA CRUX

2/2021

Filosofiaa - Mystiikkaa - Tiedettä - Kulttuuria

ROSA CRUX

FILOSOFIAA - MYSTIIKKA - TIEDETTÄ - KULTTUURIA

Nro 2, Joulukuu 2021, 24. vuosikerta

Ruusuristin Veljeskunta AMORCin Jäsenlehti

Ekologiasta	6
Mystiikka kulttuurien kehityksessä	16
Hiljaisuus	29

Kansikuva: / Salomon Trismosin Manuscript 1582

© Copyright 2021

Ruusuristin Veljeskunta

AMORC-SUOMI

AMORC, PL 8, 33341 TAMPERE

amorc@amorc.fi

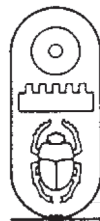
www.amorc.fi

Kaikki oikeudet pidätetään

ISSN 2736-8610 (painettu)

ISSN 2736-8629 (verkkojulkaisu)

*Lehden artikkelit eivät välttämättä kuvaa Ruusuristin
Veljeskunta AMORCin kantaa, jolloin niistä vastaa kirjoittaja*

Joulukuu 2021

Mikä Ruusuristin Veljeskunta AMORC on?

Ruusuristin Veljeskunta AMORCin perustana on filosofinen ja vihkimyksellinen perinne. Jäsenten edistyessä opinnoissaan heidät vihitään seuraavalle opintotasolle tai -asteelle. Ruusuristiläiset, niin miehet kuin naisetkin kautta maailman, opiskelevat luonnon lakeja elääkseen harmoniassa niiden kanssa. Opiskelun aihepiirejä ovat mm. sielun luonne, intuition kehittäminen, klassinen kreikkalainen filosofia, kehon energiakeskukset ja itseparantamistekniikat. Ruusuristiläinen perimätieto opastaa ja kannustaa opiskelijaa löytämään sisimmässämme jo olevan viisauden, myötätunnon, voiman ja rauhan.

HALUATKO LISÄÄ TIETOJA?

Pyydä esitteemme osoitteella:

Ruusuristin Veljeskunta AMORC

PL 8, 33341 TAMPERE

soita iltasin tai jätä viesti

050-561 1128

yhteys sähköpostitse:

amorc@amorc.fi

www.amorc.fi

TOIMITUKSESTA

”On huomattava ero sen välillä keskittykö unelmaan tai toiveeseen, vai keskittykö tuon unelman toteuttamiseen.”

H. Spencer Lewis

EKOLOGIASTA

Claudio Mazzucco

(AMORCin Imperaattori)

Ennen kuin muutama minuutti sitten aloin kirjoittaa tätä viestiä, katsahdin ulos ikkunastani täällä Italian suurloosissa, Ornano Grandessa ja näin puutarhamme, jonka eräs vapaaehtoisista veljistämme oli juuri laittanut kuntoon. Olin tullut vain maininneeksi, kuinka hyvä olisi, jos meillä olisi pieni vihannespuutarha ja niinpä aina läsnä olevat frater ja soror olivat muo-

kanneet maan, hankkineet pieniä taimia ja istuttaneet ne pieniin vakoihin. Mutta se mistä haluan puhua ja pohdiskella kanssanne tänä päivänä ei ole suurloosimme vihannestuotanto, vaan se kuinka luonto voi paljastaa sisäsyntyisen järjestyksensä meille. Järjestyksen, josta me olemme osa ja johon me ruusuristoläiset viittaamme sanalla ”kosminen” ja kuinka tämän järjestyksen lai-

minlyöminen on muiden asioiden lisäksi aikaansaanut ne ympäristöongelmat, joita parhaillaan todistamme. On mielenkiintoista havaita, että sanan ”kosminen” alkuperä on kreikan kielen sanassa ”Kosmos”, jossa se ei merkinnyt ainoastaan järjestystä vaan myös sellaista järjestyksen muotoa, joka sisältää kauneutta.

Katsoessani toisessa kerroksessa sijaitsevan toimistoni ikkunasta alas, voin selkeästi ymmärtää, kuinka Vitaali Elämänvoima hedelmöittää ja ravitsee elämää. Kasvit, jotka nyt näen puutarhassa ovat tulosta prosesseista, jotka perustavalla tavalla liittyvät fotosynteesiin. On ihmeellistä, kuinka luonto vangitsee ja käyttää auringon säteilemää positiivista energiaa planeettamme kasvikuntaan. Mutta jos katsoisimme suurennuslasin läpi tuota pientä maa-aluetta, missä nyt tulee kasvamaan erilaisia vihanneksia, voisimme nähdä suuren joukon muita eläviä olentoja, erikoisesti

bakteereja, mutta myös erilaisia hyönteisiä ja matoja. Elävä verkosto omine elämänprosesseineen..., keskinäisessä yhteydessä harmonisella tavalla. Ja jos nostan katseeni puutarhamme tuolle puolelle, kohti kukkuloita, on havainto selvä: Elämä on levinnyt kautta koko planeettamme pinnan tehden siitä elävän olennon, elävän planeetan eli Gaian kuten sitä nimitti englantilainen kemisti James Lovelock viitaten myyttiin Gaiasta. Ja elävänä olentona planeettamme on löytänyt homeostaattisen tasapainotilansa käymällä läpi lukemattoman määrän toinen toisiinsa vaikuttavia prosesseja.

...elävänä olentona planeettamme on löytänyt homeostaattisen tasapainotilansa käymällä läpi lukemattoman määrän toinen toisiinsa vaikuttavia prosesseja.

Yhtenä esimerkkinä siitä, kuinka planeetta rakentuu äärettömästä määrästä prosesseja, jotka pitävät tasapainossa esimerkiksi ilmakehän happipitoisuutta tai keskilämpötilaa, voimme ajatella kiertokulkua, jonka seuraavassa esittelen. Sienet, bakteerit ja jäkälät hajottavat silikaattikivilajeja kuten graniitteja ja basaltteja vapauttaen näin kalkkia ja piitä, joista ne koostuvat. Ilmassa ole-

van hiilidioksidin (CO₂) kanssa muodostuu karbonaatteja, jotka ovat mikrolevien ja nilviäisten kuorien rakenteen pääkomponentteja. Kun nämä levät ja nilviäiset kuolevat, ne vajoavat meren pohjaan ja muodostavat paksuja karbonaattikerroksia. Sitten mannerlaatat työntävät nämä karbonaattikerrokset maan syvyysiin, jossa lämpötila on erittäin korkea. Lopulta tässä äärimmäisessä lämpötilassa karbonaatit hajoavat jälleen muodostaen hiilidioksidia, jonka tulivuoret sylkevät ilmakehään. Hiilidioksidin palattua ilmakehään, josta se alun perin tuli, koko sykli alkaa uudestaan.

Kun tarkastelemme kaikkea tätä elämää ja niitä prosesseja, jotka läpäisevät planeettamme maaperää, ilmaa ja vettä, havaitsemme, että olemme yksi tämän prosessin tuloksista. Ne atomit, joista me koostumme, syntyivät heti alkuräjähdyksen ensimmäisten hetkien jälkeen, tuhansien ja tuhansien vuosien aikana universumin alusta lähtien. Miljardeja vuosia kestäneen pitkän matkan jälkeen nämä atomit muodostivat planeettamme noin 4,5 miljardia vuotta sitten. Sitten lukemattomien yhdistelmien kautta, jotka eivät vielä ole tieteellisesti täysin selvillä,

ensimmäiset elävät muodot syntyivät noin 3,7–3,8 miljardia vuotta sitten. Monisoluiset organismit ilmaantuivat noin 700 miljoonaa vuotta sitten. Oman lajimme planeetalle ilmaantumisen tarina on vielä kesken. Meneillään on paleontologisia ja arkeologisia tutkimuksia, joissa etsitään ihmislajin edeltäjien luurankoja. Tällä hetkellä voimme sanoa vain, että Lucyksi nimetyn luurangon löydön perusteella noin 3,2 miljoonaa vuotta sitten eli naispuolinen, pystyssä kävelvä hominidi. Nykyisen kaltaiset ihmiset ilmaantuivat suurin piirtein 200 000 vuotta sitten.

Keskustelu käy kuumana siitä, kuinka elämää syntyi planeetallemme. Osa biologeista ja kemisteistä on sitä mieltä, että syynä ovat sattumanvaraiset yhdistelmät. Tätä väittämää tukee

Me olemme niiden atomien kulkuväylä, jotka kuuluivat aikanaan komeetoille, tähdille ja tähtisumuille, kuka tietää...

ranskalaisen biologin Jacques Monod'in 1960-luvulla kirjoittama kuuluisa kirja "Sattuma ja välttämättömyys". On myös tiedemiehiä, joilla on hyvin erilainen käsitys. Brittiläinen matemaatikko, fyysikko ja astronomi Fred Hoyle (1915-2001) käytti erinomaista ja provosoivaa analogiaa selittääkseen, että pelkkä molekyylien sattumanvaraisen kohtaamisen todennäköisyys ei riitä selittämään elämän syntymä. Hän sanoo, että sellaisen sattumanvaraisen kohtaamisen todennäköisyys olisi samaa luokkaa, kuin jos hurrikaani iski vanhalle rautaromun kaatopaikalle ja tuottaisi täysin toimintakelpoisen Boeing 747:n.

Olemme muodostuneet niistä samoista atomeista, jotka alkuräjähdyksessä ja myöhemmin universumin eri tähdissä käynnistyneet ydinreaktiot ovat tuottaneet. Nämä atomit ovat integroituneet uudelleen kehoihimme

ravinnon ja hengityksen kautta, sillä "me menetämme atomeja koko ajan". Me olemme niiden atomien kulkuväylä, jotka kuuluivat aikanaan komeetoille, tähdille ja tähtisumuille, kuka tietää...Nyt ne muodostavat kasveja, sellaisia, joita juuri katselen ja oman kehoni, jonka aivot aistivat näkemänsä. Atomeja katselemassa atomeja! Niissä aivojeni soluissa, joita nyt käytän tätä viestiä kirjoittaessani, on atomeja, jotka ovat kuuluneet maahan, jollekin bakteerille, jollekin hyönteiselle tai jopa eläimelle tai merestä haihtuneelle vedelle, joka on vaeltanut tuhansia kilometrejä pilvissä sataakseen sitten alas maahan. Kaikki tämä elämälle välttämättömässä kierrossa, joka yhdistää planeetan kaikki elävät lajit. Kirjailija Primo Levi kirjoitti novellikokoelmassaan "Jaksollinen järjestelmä" kauniisti alkuaineista ja hiiliatomista, yhdestä elämälle tärkeimmästä atomista. Hän kuvasi novellissaan tämän atomin tarinaa lähes runollisesti.

Tämän vitaalin prosessin tarkasteleminen saa meidät ha-

Nykypäivän ekologisesta keskustelusta on tullut erittäin tärkeää, suorastaan hätätilanteen vaatimaa.

Sanoa esimerkiksi, että ihminen koostuu tietyistä alkuaikaneista, on tyydyttävä selitys vain niille, jotka aikovat käyttää häntä lannoitteena.

Hermann Joseph Muller

vaitsemaan, kuinka me olemme osa planeettaa, joka ajattelee, tuntee, kuvittelee ja unelmoi. Me olemme planeetta ja tämä on kiistaton totuus, vaikka meillä suurimman osan ajasta on se käsitys, että olemme erillämme siitä ja erilaisia kuin se. Itseasiassa, tietyin oletuksin, me myös pidämme itseämme muita elollisia olentoja ylempinä. Todellisuudessa elämämme liittyy läheisesti tämän planeetan kaikkiin muihin lajeihin ja planeettaan itseensä. Jollakin tavalla Maa on synnyttänyt meidät samalla tavoin kuin äitimme on meidät synnyttänyt. Tästä syystä monet sivilisaatiot kutsuvat planeettaamme nimellä

Äiti Maa.

Nykypäivän ekologisesta keskustelusta on tullut erittäin tärkeää, suorastaan hätätilanteen vaatimaa. Kuitenkin tiedämme, että ei voi olla olemassa todellista ekologista ajattelua ilman vastaavaa tietoisuuden laajenemista. Toisin sanoen on eri asia käydä ekologista keskustelua hyvin perustelluista filosofisista ja tieteellisistä näkökohdista käsin ja toinen asia elää ja tuntee sen mukaisesti, mitä väittää tietävänsä. Tämä on kenties inhimillisen kokemuksen draama planeetallamme. Nykyisin monet ymmärtävät järkeen perustuen yhteytemme planeettaan ja sen sisältämään elämään. Tästä

on kuitenkin vielä pitkä matka kehittää uudistunut etiikka ja se voidaan ylittää vain ”henkisen luonnon” kokemuksen kautta.

Kun käytän sanaa ”henkinen”, tarkoitan yhtenäistä, täydellistä, selkeää ja toisenlaiseksi muutavaa kokemusta. Kokemusta siinä mittakaavassa, että sen koettuaan ihminen ei palaa entiseen ja osoittaa muutoksen elämäntavallaan. Ihminen tekee samoja asioita kuin ennenkin, mutta ei sillä tavoin kuin ennen. Kyseessä ei ole välttämättä uskonnollinen kokemus sanan yleisessä merkityksessä, sillä henkinen kokemus edeltää uskonnollista. Tietenkin herääminen voi tapahtua uskonnon välityksellä, mutta millään uskonnolla ei ole etuoikeutta tuottaa sitä. Syvä uppoutuminen taideteokseen tai tieteelliseen ongelmaan voi samalla tavalla luoda olosuhteet tälle kokemukselle.

Eikö sinustakin ole erikoista tai pikemminkin hämmästyttävää, että me olemme tämä erityinen atomien kooste, joka jollakin tavalla ajattelee, opiskelee, kokeilee ja kokee tunteita ja että se nyt nostaa esille kysymyksen siitä, kuinka kaikki nämä atomit siinä koostumuksessa, joka olemme me, ovat kykeneviä tuottamaan ajatuksia? Pystyykö

atomi tai joukko atomeja koskaan tuottamaan ajattelua yksin, vai pitääkö lisätä joku aineeton elementti lopputuloksen aikaansaamiseksi? Hermann Joseph Muller, vuoden 1946 fysiologian Nobel-palkinnon voittaja kirjoitti:

”Sanoa esimerkiksi, että ihminen koostuu tietyistä alkuaineista, on tyydyttävä selitys vain niille, jotka aikovat käyttää häntä lannoitteena.”

Ja mikä muu inhimillinen kokemus voisi koskaan yhdistää koko tästä prosessista saavuttamamme tieteellistä osaamista sen syvimpään ja transsendenttiseen merkitykseen ellei juuri mystinen kokemus? Se on kokemus, joka luonnostaan aikaansaa eheyden tunteen, tunteen kuulumisesta kaiken valtaavaan todellisuuteen. Se on kaiken kokemuksen tuolla puolen, mutta saa samalla tuntemaan yhteenkuuluvuutta. Vuoden 1915 kirjallisuuden Nobel-palkinnon voittaja Romain Rolland kutsui sitä ”Valtameren tunteeksi”, kanadalainen psykiatri Richard Maurice Bucke ”Kosmiseksi tietoisuudeksi”, filosofi Lao Tsu nimellä ”Tao” ja vuonna 1932 Nobelin fysiikan palkinnon saanut fyysikko Werner Heisenberg ”Luonnon järjestykseksi”.

Meillä ruusuristiläisillä on perintönämme sitoutuneisuus ja välineet, jotka ovat tarpeen, jotta ihmiset voisivat kokea sellaisia harmonian hetkiä, jolloin he tuntevat tämän mystisen kokemuksen eri asteita. Opetuksemme pyrkivät lisäämään inhimillistä tietoisuutta laajentamalla sen näköalaa aina suurempiin todellisuuden ulottuvuuksiin. Niitä ei ole tarkoitettu valmentamaan meitä pelkästään pitämään ”hyviä puheita”. Puheiden aika on nyt ohi. Sitä paitsi nämä opetukset eivät selvästikään ole vain keino vapaahetkien viettämiseen tai vallan hankkimiseen millään tavalla. Ne eivät ole toimintaa niille, jotka pysyttelevät sulkeutuneina huoneeseensa tai lakkaavat ajattelemasta niitä lähtiessään ulos elämään arkipäiväänsä. Ne ovat pikemminkin uusi tapa ymmärtää elämää moninaisten kokemusten kautta ja siten luoda uusia asenteita niitä tapahtumia kohtaan, joista ne koostuvat.

Opetuksemme pyrkivät lisäämään inhimillistä tietoisuutta laajentamalla sen näköalaa aina suurempiin todellisuuden ulottuvuuksiin.

Sallikaa minun tässä pohdiskelussa palauttaa mieliinne mys-

Meren kokeminen on liian yleismaailmallista ja mystistä, jotta sen voisi pienentää ihmisten väliseksi keskustelunaiheeksi.

tisen tai henkisen kokemuksen tärkeä aspekti, moraalinen tunne. Sanaa moraaliksi ei tässä pidä ymmärtää koosteena säännöistä, jotka uskonnollinen yhteisö tai yhteiskunnalliset säännökset ovat asettaneet. Säännöt, jotka eivät huomioi todellisuutta ja joita eivät useinkaan noudata ne, jotka ovat ne asettaneet, ovat enemmänkin sitä, mitä kutsumme moralismiksi.

Moraalin tunne tulee tässä ymmärtää käytöksenä, jolloin

henkilö kuuntelee sisäisesti hiljaisuudesta kumpuavaa omantunnon ääntä, joka saa meidät oivaltamaan kerta toisensa jälkeen, kuinka tehdä oikein, ryhtyä oikeaan toimintaan niin, että olemassaolomme ei hyödytä ainoastaan meitä itseämme vaan kaikkien niiden olentojen elämää, jotka jakavat tämän ympäristön kanssamme. Linaan italialaista filosofi Vito Mancuso:

”Tuntemme sen epämääräisenä mutta todellisena kutsuna ja se kiehtoo meitä. Ja kun sanomme kyllä tälle mystiselle kutsulle, me pyrimme (liikkumaan) sitä kohti ja tätä suloista jännitystä meissä kutsutaan etiikaksi.”

Kuuntelemisen puute on ihmiskokemuksemme tragedia. Tämä tietynlainen kuuroutemme on paljon enemmän kuin pelkkä kuulokyvyn puute. Se on yleistyvää havaitsemiskyvyn kuihtumista, jota nykyisin stimuloivat niin väkivaltaiset ja aggressiiviset vaikutteet, että kuulomme ei enää ole riittävän herkkä sisälämme yhä kuuluvalle pienelle äänelle, kun olosuhteet niin vaativat. Moraalin tunne merkitsee sitä sisäistä ääntä, joka sanelee ne käytössäännöt, joita emme koskaan voisi ylittää, vaikka oli-

simme yksin eikä kukaan voisi meitä nähdä. Se on tunne, joka jalostaa yksilön elämän laatua tavalla, joka etäännyttää hänet alhaisesta, moukkamaisesta, epärehellisestä ja itsekkäästä käyttäytymisestä ja kohottaa samanaikaisesti häntä kohti luonnon harmoniaa ja myötätuntoa eläviä olentoja kohtaan kutsuen häntä toimimaan hyväntahtoisesti ja oikeamielisesti. Tämän kaltainen toiminta on todellinen ympäristöystävällisen ajattelun perusta.

Tässä kohtaa saatamme kysyä itseltämme, voidaanko moraalista tunnetta kehittää vai onko se sisäsyntyinen inhimillisissä olennoissa.

Tätä kysymystä ovat pohdineet monet filosofit kautta ihmisajattelun kehittymisen ja tänään aihetta tutkii myös neurotiede. Pelkän yksinkertaisen havainnoinnin pohjalta voimme päätellä, että joiltakin ihmisiltä moraalin tunne näyttää totaalisesti puuttuvan, kun taas joillakuilla se ilmenee hyvin korkea- ja hienoasteisena. Ruusu-ristiläiseltä kannalta katsottuna tämä vastaa täydellisesti sitä, mitä me nimitämme ”henkiseksi kehittymiseksi”. Siinä ei ole kyse olotilasta, jota luonnehtivat hen-

kilöllä olevat poikkeukselliset kyvyt (vaikka niitäkin saattaa olla), vaan perusteellinen arvostelukyky, jalostunut moraalinen tunne ja korkea empaattisuuden kyky. Se on tila, joka voidaan saavuttaa asteittain, mutta se on myös usein hauras ja alituisessa vaarassa kadota egon vaikutuksen alaisena. Itse asiassa sen puuttumisen voi helposti havaita, koska joidenkin henkilöiden mahdollisesta taloudellisesta menestyksestä huolimatta heidän epäonnistumisensa ihmisenä korostuu.

Ruusuristiläisen ajattelun mukaan tämän kaltainen kehittyminen on yksi inhimillisen olennon mahdollisuuksista. Meillä on horjumaton usko siihen ja kanaoimme energiamme sellaisten olosuhteiden luomiseen, jolloin jokainen voi kokea edes hetkelisesti tämän sisäisen äänen.

”Kuten usein sanotaan, siivilisaatio ei ole ainoastaan niiden ympäristöolosuhteiden kehittymistä, joissa ihminen elää tai missä hänen on helpompaa saavuttaa aineellisia resursseja. Se merkitsee myös yksilön itsensä jalostamista.”
— *Ralph Maxwell Lewis*

Jotta emme jäisi teoreettiselle tasolle puhuessamme henkises-

tä ja mystisestä kokemuksesta, pyydän teitä palauttamaan mieliinne kokemuksen, jonka mitä todennäköisimmin olette kokeneet. Olette varmasti ainakin lapsena yrittäneet antaa aaltojen kantaa itseänne mereltä rantaan. Samaan tapaan kuin lainelautailija antautuu aallon vietäväksi mutta ilman lautaa. Tai ehkä vain annoitte aaltojen keinuttaa itseänne matalassa vedessä. Noina hetkinä, jolloin virtaus vetää meitä, koemme nautinnon tunteen, jota on mahdotonta kuvailla. Koemme olevamme yhtä meren kanssa ja kun virtaus vetää meitä, toivomme hartaasti, että kokemus ei päättyisi, että aalto vetäisi meitä mahdollisimman paljon.

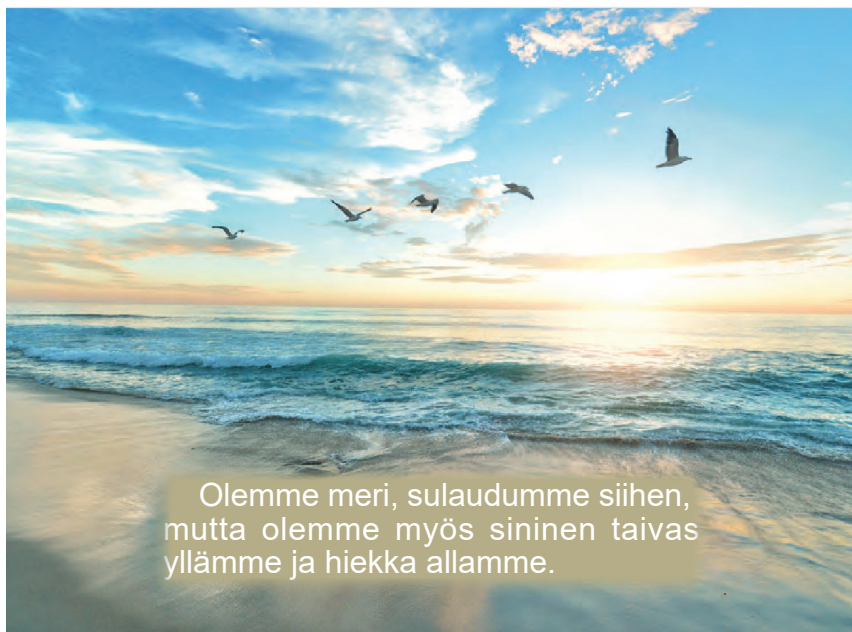
Vesi koskettaa koko vartaloamme kuplivin hyväilyn ja tunnemme olevamme meri itse, sillä olemme tilapäisesti kadottaneet käsityksen kehomme fyysisistä rajoista. Me olemme meri ja sulaudumme yhteen sen kanssa, mutta olemme myös sininen taivas yllämme ja hiekka allamme. Kyseessä on sekoitus vaikutelmia, joka luo tunteen ykseydestä ja halusta ettei tuo tunne lakkaisi koskaan, että se kestäisi mahdollisimman pitkään. Ehkäpä tämä kokemus kaikessa lapsekkaassa yksin-

kertaisuudessaan voi tuoda mieleen sen, mitä kaikkien aikojen mystikot ovat kuvailleet äärimmäisenä vihkimyksellisenä kokemuksena, henkisen päämäärämme: Ykseyden kokemuksen. Rantaan saapuvan ja sieltä taas vetäytyvän ja mereen palaavan aallon lailla mekin ehkä voimme tässä yhteyden kokemuksessa kokonaisuuden kanssa tuntea, että olemme aina olleet Kosmissa ja näin löytää uudelleen oma ikuisuusluontomme.

”Meren kokeminen on liian yleismaailmallista ja mystistä, jotta sen voisi pienentää ih-

misten väliseksi keskustelunaiheeksi. On olennaisen suuri ero kulttuurisessa ympäristössä tapahtuvan, ihmisten välisen keskustelun ja sen välillä, mitä ihminen kokee ollessaan yksin merellä tähtitaivaan alla, vaikuttuneena maailmankaikkeuden loistosta ja valtavasta laajuudesta, tuntien olevansa täydellisesti sulautuneena tähän maailmanlaajuiseen tilaan, kyeten vain olemaan osa siitä mutta olemaan vailla sanoja kuvailemiseen. Merellä en ole enää minä itse, olen maailmankaikkeus.”

—H. Laborit (Biologi)

Olemme meri, sulaudumme siihen,
mutta olemme myös sininen taivas
yllämme ja hiekka allamme.

Mystiikka kulttuurien kehityskulussa

Peter Bindon

Peter Bindon, The Rosicrucian Heritage — syyskuu 2019

Eräs niistä seurauksista, vääjäämätön yhteyksiemme menetyksistä meillä on ollut aivan liian nopeasta, tieteellisiä ja tärkeämpää, olemme vieraantuneita kumouksia seuranneet henkisistä alkujuuristamme teknisestä kehityksestä, on me.

Useimmille meistä ja luultavasti jokaiselle sukupolvelle edistyminen tarkoittaa samaa kuin ainellisten olosuhteiden parantuminen. Kulttuuria, joka tuottaa lasersilmäleikkauksia, avaruuskiertolaisia, ylinopeita rautateitä ja atomifuusioita, pidetään yleisesti hyvin edistyksellisenä. Kuitenkin vain harvat valveutuneet ihmiset jokaisen historiallisen ajanjakson aikana ovat tiedostaneet, että todellinen sivilisaatio on jotakin enemmän kuin pelkkä aineellinen kehitys ja se jokin on henkisyys. He ovat tunnistanee, että materiaaliset edistysaskeleet ovat vain välikappaleita lisätä vapaa-aikaa ja mahdollisuuksia sisäisen olemuksen kehitykselle. Mitä lähemmäs ihmisrotu lähestyy

Materialismin nousun aikana monet maailman kulttuurit tukahduttivat ja jopa kielsivät orgaaniset prosessit, jotka yhdistivät ihmisen luontoon.

universumin Keskeistä Henkeä, Kosmistä, sitä pidemmälle se on edennyt.

Materialismin lisääntyessä monet maailman kulttuureista tukahduttivat ja jopa kielsivät ihmisen luontoon liittävät ta-

pahtumat, syntymän, suvun jatkamisen ja kuoleman. Samaan aikaan henkinen tietoisuus, joka kerran varusti ihmiset siten, että heillä oli merkittävä taju kuulumisestaan luomakuntaan, korvattiin epäuskolla Kosmiseen voimaan tai pinnallisilla uskonnollisilla toimilla, joita leimasi vähenevä elinvoima ja merkitys. Onneksi ruusuristiläiset ovat säilyttäneet kiinnostuksensa myönteiseen suhteeseen Kosmisen kanssa ja pyrkivät olemaan käytännöllisiä ja rakentavia tarjotessaan maailmalle jotakin, joka pyrkii auttamaan jokaista edistymään tässä henkisessä etsinnässä. Mutta, sinä kysyt, millä tavalla ihmiskunta voi saavuttaa tämän kehityksen?

Se mekanismi, joka edistää sivilisaatiota kohti henkisyttä on mystiikka, jonka harjoittajia kaikki ruusuristiläiset luultavasti ovat. On myös olettamuksia, joiden mukaan ruusuristijärjestyksen ulkopuolella on ennennäkemätöntä kiinnostusta mystiikan psykologiaan ja siihen henkiseen keskinäiseen suhteeseen, joka on universumin kaikkien olentojen kesken ja jota on ke-

hittymässä yhä useampien yksilöiden kesken.

Mitä mystiikka on?

Mitä on mystiikka ja mitkä sen alkuperät ovat? Englanninkielinen ei-teologinen sana *mystical* tarkoittaa piilotettua tai salaista asiaa ja juontuu 1300-luvulta sanasta *misterie*; *mysteriä* tarkoittavasta englantilais-ranskalaisesta sanasta. Ranskan kieleen sana tuli latinan sanasta *mysterium*, mutta alkuperä on kreikan sanassa *mysterion*, tarkoittaen salaista riittiä tai oppia. Kuitenkin mystiikka itsessään on tietenkin paljon vanhempaa kuin sen nimi ja on selvää, että mystisyys sisältää suhteen mysteeriiin.

Monien filosofien mielestä mystiikka on joko uskonnollinen suuntaus ja ihmissielun toive kohti läheistä liittoa Jumalan kanssa tai järjestelmä, joka juontuu tästä taipumuksesta ja toiveesta. Nämä suunnat olettavat, että nk. Jumala, josta he puhuvat, on olemassaolon ehdoton ja lopullinen tila. Asian laita on niin tai näin, mutta liittyvätkö mystiikka ja uskonto erottomasti toisiinsa? En ajattele niin. Mystinen mietiskely ja henki-

nen ilmentymä voivat molemmat tapahtua uskonnollisen uskon ja uskonkappaleiden sisällä ja ulkopuolella.

Tavallisesti mystinen kokemus on hyvin voimakas ja siihen voi liittyä keskustelua tai suoraa kohtaamista ”äärimmäisen todellisuuden”, ruusuristiläisittäin ilmaistuna ”kosmisen” kanssa. ”Mysteeri” tässä on määritelty joksikin sellaiseksi, joka on suurempi kuin inhimillinen käsityskyky mystisen kokemuksen aikana.

Lännessä aikaa on kulunut vasta viimeiset 2000 vuotta tai niillä main, jolloin mystinen kokemus on merkinnyt jumalallisen suoraa kokemusta. Ja koska ainakin teoriassa kristinusko on rakkauden uskontoa, kristillistä mystistä kokemusta on nimetty ”henkiseksi avioliitoksi”. Itse uskon, että suotuista mystinen kokemus johtuu vähemmän tietyn tapahtuman osanottajista kuin siitä mitä tapahtuu sen takia. Kulttuuri ja perinne muokkaavat mystisiä kokemuksia. Mystikoiden kokemusta koskeviin kertomuksiin vaikuttaa se kulttuuri, missä he elävät sekä uskonnollinen perinne. Ensimmäisessä tapauksessa se liittyy

kulttuurin kieleen ja kielellisiin ilmauksiin ja uskonnollisen perinteen tapauksessa vaikutus johtuu siitä, että useimmat uskonnot sisältävät ilmauksia, joilla viitataan äärimmäiseen ykseyteen, entiteettiin tai ääretömyyteen.

Tosiasiassa mystiikan tutkiminen yleistajuisista kirjoituksista on melkein mahdotonta ilman siihen liittyvää uskontoa, sillä niin toisiinsa kietoutuneita nämä kaksi ovat olleet sen jälkeen kun maailmaan on tullut organisoitu uskonto. Länsimaiset mystikot harvemmin väittävät, että heidän kokemuksensa johtavat äärimmäisen todellisuuden olotilaan, sillä länsimainen teismi väittää, ettei ihmisolennoista koskaan tule kirjaimellisesti Jumalaa tai jumalallista. Toisaalta itämaiset mystikot kuvaavat usein henkisen kokemuksensa äärimmäistä tilaa täydellisenä fyysisenä tai aistikokemuksena ja liittymisenä tilaan, jota voimme nimittää ”kosmiseksi tietoisuudeksi.”

Kaikki mystiset kokemukset vaihtelevat jonkin verran. Jokainen on ainutlaatuinen, kuitenkin ainutlaatuisuus ei vähennä tai kiistä väitettä äärimmäisen

*Neandertalilainen haudaus.
Shanidar, Zagros-vuori*

todellisuuden koskettamisesta tai ylittämisestä. Näin siitä huolimatta, että mystinen kokemus itsessään on osa siitä tapahtumasta minkä mystikko uskoo voivan tapahtua. Monet mystikot kertovat, etteivät he voi puhua ja on täysin mahdotonta kuvata tilannetta ja että hiljaisuus on sopivaa ja ettei hiljaisuuskaan voi kuvata mitä tapahtuu. Tämä mystisen kokemuksen ulottuvuus on kuitenkin täysin riippumaton kulttuurista ja mystikon persoonallisuudesta, se nousee kulttuurien yläpuolelle ja koskee yhtä paljon kristittyjä kuin aboriginaaleja. Ja tässä on vaikeus.

Katse menneisyyteen

Emme tiedä, mitä ja miten esihistorialliset ihmiset ajattelivat, sillä heillä ei ollut kirjoitustaitoa. Kuitenkin heidän jälkensä jättämä aineisto, työkalut, aseet,

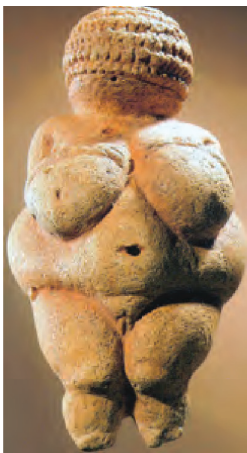
taideteokset, hautaamistavat ja muut voidaan tulkita monin tavoin, paitsi silloin kun emme tiedä varsinaista tulkintaa.

Aineellisia esineitä on kuitenkin peräisin monista eri ihmisryhmistä, jotka ovat eläneet erilaisissa fyysisissä olosuhteissa paljon kauemmin kuin tallennettu historia, jopa vielä sen jälkeen, kun kirjoitettua historiaa alkaa ilmaantua, koska henkisen ekstaasin kuvailu on vaikeaa. Meillä on muutamia dokumentteja, joissa kerrotaan mitä aiemmat kulttuurit ja sivilisaatiot ajattelivat tästä toiminnasta.

Kuitenkin joitakin päätelmiä esivanhempiemme elämää ja kuolemaa koskevasta ajattelusta voidaan ehkä tehdä kahden seikan pohjalta, toisaalta hautasereonioista ja toisaalta neandertalin ihmisinä tunnetun ihmisryhmän työkaluista. Nämä ihmiset hautasivat kuolleensa huolella, mikä ilmentää heidän tunnettaan poismennyttä kohtaan. He laittoivat ruokaa ja tarvikkeita mukaan hautoihin, mikä kertoo siitä, että

he uskoivat eräänlaiseen kuoleman jälkeiseen maailmaan, jossa kuollut ei ollut kokonaan erossa elämästä. Tämä tarkoittaa, että he ymmärsivät sen piirteen, mikä erottaa ihmiset muista eläimistä; tietoisuuden heidän omasta väistämättömästä kuolemastaan. Tämä on yksi elämän suurista mysteereistä. Aivan kuten mekin nykyään, he myös ymmärsivät, että elämä jatkuu ja että välttämättä tuloksena on kuolema...; ja sitten...?

Ihmisen ajan tajuntaan viittaa käsite järjestyksestä ja toinen toistaan seuraavista tapahtumista, mikä ilmenee siinä, että neanderthalilaiset ymmärsivät syntymän, elämän ja kuoleman mallin, joka on perustana ihmisen elämälle; sen että synnymme, elämme jonkin aikaa ja sitten kuolemme. He olivat varmaan huomanneet samanlaisen kierron liittyneen myös kasveihin ja eläimiin. Ehkä tämän tajuamisen pohjalta nämä varhaiset ihmiset päättelivät, että luonnon järjestyksen taustalla on jotain kasvien, eläinten ja

Willendorfin Venus

heidän itsensä yläpuolella olevaa. Samaani, ihminen, joka oli ehkä havaintokykyisempi ja henkisesti suuntautuneempi kuin muut heimolaisensa, otti yhteyttä siihen yliluonnolliseen, joka on kaiken inhimillisen tiedon yläpuolella. Voimme olettaa, että nämä varhaiset ihmiset pitivät yliluonnollista ”jonakin” eräänlaisena yli-ihmisenä, joka oli luonnon järjestyksen ohjaaja.

Noin vuosilta 100 000 vuotta eaa. on löydetty havaintoja eräänlaisesta Euroopan Alppien luolista löytyneestä uskonnollismaagisesta kultista, jossa on asetettu karhujen pääkalloja kivilaatoille ja näky vaikuttaa seremonia-asetelmalta. Ensiksi, toiminta vaikuttaa siltä, että muistoesineet oli laitettu erilleen maallisista esineistä ja jollain tapaa niitä pidettiin erikoisina. Ja toiseksi, se viittaa siihen, että tätä luolaa itsessään pidettiin pyhänä paikkana. Viittaisiko tämä kallokokoelma siihen, että ihmiset ajattelivat luontokappaleen pään sisältävän sen perusolemuksen? Varmaankin myöhempien karhunmetsästäjien rituaalien tarkoitus oli lepytellä jotain yliluonnollista voimaa karhun tappamiseksi ja varmis-

taa, ettei ollut kieltoa karhumetsästykseseen. Näin ollen havaitsemme idean kaikkien luonnonmuotojen olemusten tai hengen elollistamisesta. Ajatus, että jokaisella kukkulalla, virralla, joella tai elävällä olennolla on sielu, on yksi vanhimmista inhimillisistä uskomuksista.

Ihmiset, joilla oli rajallinen hallinta ympäristönsä suhteen, ovat todennäköisesti koettaneet vahvistaa eräänlaista yhteyttä esivanhempiinsa, joilta he olivat perineet tietoa luonnon kanssa toimimiseen. Heidän aiheensa tähän esi-isien kanssa käytävään yhteyteen oli luultavimmin pyrkimys kontrolloida niitä voimia, jotka hallitsivat Luontoa. Heidän piti varmistaa että ruokavarasto säilyi, että eläimet olivat hedelmällisiä ja lapsia syntyi. Epäilemättä heidän tuli jollain tavalla rauhoittaa Luontoa, joka toisinaan tuhoisasti epäonnistuu tarpeellisen hankinnassa.

Myöhäispaleoliittinen aika

Myöhäispaleoliittisella ajalla (noin 30 000 – 10 000 eaa.) Homo Sapiens sapiensin, kuten nimitämme itseemme saapumista näyttämölle, hautajaisista tuli aiempaa taidokkaammin

järjestetyt ja seremoniaaliset. On olemassa vahva viite siitä, että huolestuneet ihmiset olivat vaikuttuneita Venus-hahmojen hedelmällisyydestä. Nämä olivat pieniä naishahmoja, joista toiset olivat hyvin tyyliteltyjä, toiset suhteellisen realistisia, ja niitä on löydetty arkeologisista kaivauksista ympäri Eurooppaa. Hahmojen piirteet ovat vahvasti korostetut ja heidän turvonneet muotonsa ja ilmeettömät kasvonsa viittaavat siihen, ettei heidän oletettu kuvastavan erityisiä naisia, vaan enemmänkin abstraktia ideaa ”naisesta” yleensä ja erityisesti naista äitinä. Naiset luultavasti käyttivät niitä amuletteina varmistaakseen hedelmällisyytensä ja ne kuvasivat ”Suurta Äitiä”, elämän lähdeä.

Myöhäispaleoliittinen aika oli myös Euroopan suurenmoisen luolataiteen aikaa. Jos tämän taiteen tarkoitus sisälsi toiveen tukea hedelmällisyyttä luolataiteessa kuvattujen eläinlajien kohdalla ja myös edistää metsästystä, niin siitä voimme päätellä, että yhteisö, jossa taiteentekijät elivät, uskoi todellisuuden ylikuonolliseen järjestykseen ja että ihmisten tuli koettaa vaikuttaa siihen, että

heillä ja heidän saaliseläimillään oli ruokaa, elämää ja kaikkien suku jatkui. Ehkä tämä myös tarkoittaa, että näillä ihmisillä oli ajatuksia maagisesta symboliikasta, jossa asioiden todelliseen tilaan voidaan vaikuttaa jollain tapaa suojaavan mimii-kan tai simuloitujen tilanteiden kautta.

Neandertalinihmiset eivät käyttäneet ornamentteja, joita myöhemmät paleoliittiset ihmiset tekivät. He esimerkiksi valmistivat kaulaketjuja eläinten hampaista tai kaurikotelon kuorista ja veistettyjä rannekoruja mammutin syöksyhampaista. Näyttää todennäköiseltä, että ornamentteihin liittyi osa maagisuutta kuten siihen on ollut liittynään aina siitä lähtien. Hampaat ovat kantaneet mukanaan niiden eläinten ominaisuuksia, joilta ne olivat lähtöisin ja monina aikoina ja monissa kulttuureissa kaurikotelon kuori on ollut naisellisuuden ja hedelmällisyyden tunnus.

Neoliittinen kausi eli nuorempi kivikausi

Niin sanottu ”neoliittinen valkankumous”, joka näki viljan viljelyssä vähitellen tapahtu-

neen kehityksen sekä eläinten kasvattamisen keräilyn ja metsästyksen sijasta, on peräisin Aasiasta 9:ltä vuosisadalta eaa. tai sitä varhaisemmalta ajalta ja levisi suureen osaan Eurooppaa noin 3500 eaa.

Kuvauksemme muuttuu nyt jopa hämäävämmäksi kuin aiemmin ja muutoksen kulku siitä mitä tiedetään paleoliittisen ajan yhteisöjen uskonnoista, joihin liittyy kirjallisia tallenteita, ei ole lainkaan selvää. Näyttää mahdolliselta, että maanviljely, pienviljely ja ja eläimiin liittynyt talous vakiintuivat vähitellen neoliittisella aikakaudella ja luonnon vuosittaisesta kierrosta tulee ihmiselämän hallitseva tekijä ja uskonnollisten ja maagisten huomioiden kohde.

Näkymä Bryn Celli Ddu -neoliittisen hautausalueen sisäänkäynnistä Walesin Angleseyn saarella

Eri tavoin kuin aggressiivinen metsästäjä, passiivinen farmari luottaa enemmän voimien hitaasiin toimintatapoihin, jotka ovat vielä ihmisen kontrollin toisella puolen. Metsästyksen näkymät ovat suhteellisen lyhytaikaisia ja maanviljelyyn paljon pidemmät. Luonnon taustalla olevan säännönmukaisuuden mielekkyyttä ja ihmisen riippuvuutta siitä ja epäjärjestyksen vaaroja kuivuuden, nälänhädän, hävittävien myrskyjen tai kulkutautien muodossa, ovat vahvistaneet viljely-yhteisöjen pitkät tulevaisuudennäkymät.

On olemassa hajanaisia viitteitä tiedosta, jonka mukaan maataviljelevät kulttuurit palvoivat hedelmällisyyden jumalia. Kylvö- ja sateenkorjuuaika olivat todennäköisesti vuoden kaksi suurta tapahtumaa, jolloin vietettiin juhlia ja seremonioita hyvän sadon vahvistamiseksi. Vaikuttaa myös siltä, että seremonioihin ja rituaaleihin osallistuminen sadon vahvistamiseksi olivat esihistoriallisten ihmisten perushuolenai-

heita ja mahdollisesti edustavat varhaisimpia uskonnollisia seremonioita. Taivaasta tulee myös tärkeä, koska aurinko, sade ja tuuli vaikuttavat viljan kasvuun ja koska ajanlasku, jota menestyvä viljely vaatii, toimii viittaamalla taivaalla tapahtuviin tapahtumiin. Taivasta ja sen voimia on voitu arvostaa jo paljon aikaisemmin, vaikka siitä ei ole osoitusta paleoliittiselta ajalta. Mutta, kuten havaitsemme, uusi panostus taivaaseen oli tuova merkittäviä muutoksia maailmaan.

Toisin kuin aggressiivinen metsästäjä, passiivinen maanviljelijä turvautuu enemmän sellaisten voimien hitaisiin toimintoihin, jotka ovat edelleen suurelta osin ihmisen hallinnan ulkopuolella.

Useimmat neolyttisen kauden yhteisöt hautasivat kuolleensa aiempaa komeammin ja yksityiskohtaisemmin ja näin erityisesti heidät, jotka olivat olleet eläessään vaikutusvaltaisia. Toisten hautojen rakentamiseen, kuten megaliittiajan eurooppalaisiin hautoihin tai muinaisen Egyptin pyramidihautoihin, liittyi valtavaa ja yllättävää ja lisäksi syvää kunnioitusta kuolleen persoonallisuuden voimia

kohtaan ja ehkä myös uskoa siihen, että vainaja vaikuttaisi siihen viljaan, jonka maa-alueelle kuollut haudattiin. Äitijumalattaren edustajia on löydetty hautapaikoilta ja hän näyttää olleen selvästi liittynyt maahan.

Näin ollen ihmiset alkoivat tajuta, että he ovat ja aina tulevat olemaan osa maailmankaikkeutta, joka on elävä ja jota elostutti se, jota nimitän Hengeksi; ja että Henki sijaitsee universumin sisimmässä. Se on dynaaminen voima, joka täyttää universumin sen keskustasta sen kehään saakka. Meistä jokaisella se on sisällämme ja sen voimalla toimimme jatkuvasti. Se palaa meissä ja huuhtoumme sen energiassa. Mutta on aikoja, jolloin tämä voima on meissä myös erikoisen hellittämätön ja tärkeä. On myös harvinaisia tilanteita, jolloin sisäinen voima ja ulkopuolinen paine kohtaavat ja toimivat yhdessä. Näin ollen meillä on mystisen kokemuksen koko ekstaasi täydellisyydessään vuorovaikutuksen tai yhteyden muotona, joka on avautunut yksilöllisen itsen ja universaalisen kokonaisuuden

Pronssi-ajan kaulakoru toisen vuosituhatannen puolivälissä eaa.

välille ja jonka aikana minuuksien siirtyä olemisen uuteen tilaan. Enintään mitä voimme päätellä siitä mitä mystiset harjoittajat sovelsivat tai ajattelivat tässä kohtaa alkuhistoriaa, voidaan päätellä niistä arvoituksellisista maalauksista, joita ajan taiteilijat tekivät luoliin ja eristyneisiin luolaonkaloihin.

Tallennetun historian alku

Kun ihmiset alkoivat hallita uusia tekniikoita aineellisessa elämässään, keksintöjä ja havaintoja sovitettiin uskonnollismaagisiin yhteyksiin, vaikka näitä keksintöjä tehneet ihmiset kertoivat hyvin vähän henkisesti elämästään.

Esimerkiksi hiivan keksiminen mahdollisti leivän teon ja oluen valmistamisen, joilla molemmilla tapahtumilla on pitkä symbolisen yhteyden historia jumalolentoihin ja tuonpuoleiseen maailmaan. Metallurgian

Egyptiläinen suun avaamis-seremonia.

kehittyminen ja työskentely kuparin, pronssin ja raudan kanssa antoi sepälle oudot voimat, jolloin hän oli yhtä aikaa sekä taikuri että käsityöläinen.

Maanviljelyn kausiluonteinen kehittymisen jaksottaisuuden katkaisi ilmaston vaihtelevaisuus, jota väki piti yliluonnollisen väliintulona. Vaikka meillä on jonkin verran näyttöä niistä seremonioista ja rituaaleista, joiden tarkoituksena oli lepyttää vihastuneita jumalia, emme tiedä mitään yksilöiden hengellisistä etsinnästä näinä sekasortoisina kausina.

Keskeisen Euroopan kaupunkien, valtioiden ja armeijoiden nousu niiden miespuolisten hallitsijasukujen ja papistojen kera vaikutti vähentäneen varhaisen Äiti Maan asemaa suhteessa taivaan miespuolisiin jumaliin, jotka alkoivat hallita antiikin maailman kulttuureita. Egypti-

Ihmiset tulivat sitten pisteeseen, jossa he ymmärsivät, että ovat ja pysyvät aina osana universumia.

läiset, kreikkalaiset ja roomalaiset tarinat kertoivat taivaissa olevista jumalista, jotka loivat universumin, ihmiskunnan, vahvistivat järjestystä ja rauhoittivat sekasortoa. Kaukaisessa läntisessä Euroopassa taivaan jumaliin uskovien sotaisten ihmisten hyökkäykset ja valloitukset myös heikensivät Suuren Äidin vaikutusta.

Klassinen maailma

Vaikka meillä on vain vähän tietoa koskien antiikin Egyptin viljelijöiden ja työläisten asennetta mystiikkaa kohtaan, tosiasia on, että heillä oli haudatun vainajan vuoksi monia rukouksia ja manauksia lausuttavaksi arkussa olevalle vainajalle, mikä osoittaa, että heidän tajunnassaan oli varmasti mystiseen aktiivisuuteen liittyviä piirteitä.

Kreikan filosofian varhaisten koulujen piirissä oli vähän mystiikkaa, mutta siitä tuli tärkeää filosofi Platonin aikana. Se on ilmeisen selvänä hänen teorioissaan ideoiden maailmasta, maailman sielun ja ihmissielun alkuperästä ja hänen muistia ja

intuitiota käsittelevässä opissaan. Aleksandrian hellenistinen juutalainen, filosofi Philo, eli vuosina 30 eaa. - 50 jaa.

Hän opetti, että ihmiset vapauttamalla itsensä aineesta ja saaden valaistumisen Jumalallisuudesta, voivat saavuttaa mystisen, ekstaattisen tai profetallisen tilan, jolloin he sulautuvat Jumalalliseen. Kuitenkin kaikkein järjestelmällisimmän yrityksen muotoilla mystisen luonteen filosofista järjestelmää teki Aleksandrian Uusplatoninen Koulu ja erityisesti Plotinus, luultavasti suurin filosofi-mystikko, jonka maailma on koskaan tuntenut. Hän eli vuosina 205 -270 jaa. Plotinus käsittelee teoksessaan Enneadit järjestelmää, jonka Ydin on Absoluutti, josta koko todellisuus on lähtöisin, virtaa, säteilee tai emanoituu. Plotinuksen suosimia vertauskuvia maailman emanoitumiselle ykseydestä olivat esimerkiksi tulesta lähtevä säteily, kukan tuoksu tai valon säteily auringosta. Tämä aihe johti hänet ajattelemaan, että ”hyvä levittää itseään” (bonum diffusivum sui), ja päättelämään, että entiteetit, jotka ovat saavuttaneet oman olemuksensa täydellisyyden eivät pidä täydellisyyttä itsellään, vaan levittävät

sitä ulospäin yleistämällä sisäisen aktiivisuuden ulkoista imagoa.

Ihmiselämän ja filosofian äärimmäinen päämäärä on toteuttaa sielun mystinen paluu Jumalalliseen. Vapauttamalla itsensä aistillisesta maailmasta puhdistamalla, ihmissielu nousee perättäisiä askeleita metafyyssisen järjestelmän kautta kunnes liittyy Yhden yhteyteen. Olen varma, että tunnistat tästä joitakin nykyisiä ruusuristiläisiä periaatteita. Plotinus antoi meille tämän Suuren Ketjun hahmon, jota käyttivät myöhemmin omaan ruusuristiläiset alkemistit ja teoretikot piirtäessään symbolisia pallomaisia diagrammoja kahdelletoista samankeskiselle alueelle, jotka edustivat ainetta, elämää, tuntoa, havaintoa, vaikutteita, mielikuvia, käsitteitä, loogisia kykyjä, luovaa järkeä, maailman sielua, meitä ja Ykseyttä.

Kulttuurien maskuliinisen sisällön kehitys

ilmentyi pitkien ajanjaksojen kuluessa ja yksityiskohtia sen kiihtymisestä ja laajuudesta ei paljoakaan tunneta, mutta se levisi laajalle. Kuitenkin varhais historian Äiti Maasta tuli erilaisissa paikallisissa inkarnaatioissa myöhempien jumalatar yhteisöjen esiäiti, mutta näyttää siltä, että hänen aikansa oli ohi. On syytä huomata, että vaikka hänen maailmansa on ollut epävarma, uusia maskuliinisia taivaan jumalia ei enää luotu.

Tämän päivän mystiikka

Periaatteessa mystiikka toi uskonnon maailmaan. Kuitenkin huolimatta siitä, että mystiikka

on mystisten periaatteiden ja menetelmien kantaja, mystiikka ei ole uskonto eikä, kuten jo aiemmin mainitsin, se välttämättä ole uskonnollinen. Mystikka kuuluu useimpien uskontojen keskiöön ja monet niiden perustajista ovat kokeneet voimakkaan ja välittömän yhteyden henkiseen

Sivu Plotinuksen Enneadsista

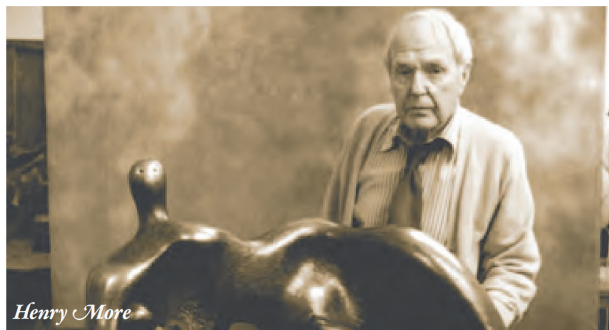
olemukseen, jumaluuteensa. Kuitenkin harvat uskonnot olivat valmiita sallimaan kannattajiensa luoda itselleen tämänkaltaista yhteyttä Kosmiseen, vaan mieluummin pitivät tämän tehtävän papiston tai määrättyjen johtajien käsissä.

Kosmista on myös yleisesti nimitetty Ykseydeksi ja sinua ja minua jossain mielessä siksi Yhdeksi. Tämä tarkoittaa että ihmisten sisin itse on identtinen Absoluutin, muuttumattoman voiman kanssa, jota vasten koko muuttuva universumi tulee nähdä. Siksi yksilö ei elä pelkästään omaa elämäänsä, vaan myös koko maailmankaikkeuden elämää. Ja tämä ”universaalinen elämä” perustuu muuttumattomaan Olemassaoloon, joka on samanaikaisesti ihmisen oma ikuisuus. Tämän vuoksi runoilija Tennyson sanoi, että kuolema oli ”melkein nauttava mahdollisuus”.

Nämä myöhemmät ajatukset ovat joitakin niistä ajatuksista, joita olemme perineet meitä aiemmin histo-

riassa edenneistä kulttuureista. Kannamme niiden perintöä. Jotkut niiden ajatuksista ja käsitteistä on hylätty, koska ihmiset tulivat uuteen ymmärrykseen siitä, miten tämän monimutkaisen universumin palaset ovat liittyneet yhteen. Jotkut ideat ja käsitteet ovat jääneet suhteellisen muuttumattomiksi. Ruusuristiläisinä tunnistamme, että kaiken mystisen lopullinen päämääränä on yhteys jumalalliseen äärettömyyteen, joka on aineen ja mielen tuolla puolen, mutta joka voi muuttaa niitä. Lähestyminen kohden tätä lopullista tilaa tapahtuu ajattelun ja puhdistettujen tunteiden erottamisvoiman kautta ja kuten Henry More, yksi Cambridgen platonisteista sanoi:

”Jumala varaa valitsemansa salaisuudet puhtaimmille mielille.”

Henry More

HILJAISUUS

Jeanne Guesdon

Jeanne Guesdon, The Rosicrucian Heritage — Joulukuu 2017

Ennenkuin Pythagoras vihki noviisiin mysteereihinsä, hän pakotti noviisin kohtaamaan erilaisia koettelemuksia, joiden tarkoituksena oli vahvistaa hänen luonnettaan ja joiden avulla Pythagoras voi tarkoin määrittellä hänen persoonallisuuttaan ja tulevaisuudennäkemyksiään. Noviisin tuli olla Crotonin tietäjien parissa ja hänen oli lupa kuunnella keskusteluja, mutta

hän ei saanut puhua eikä tehdä kysymyksiä. Kuukausien kuluessa hän oli oppinut olemaan hiljaa, niin että kun hän voi alkaa puhua, hän puhui varovaisesti ja kunnioittaen. Hän oli oppinut henkilökohtaisen kokemuksen kautta, että hiljaisuus on melkein jumalallinen voima ja kaikkien hyveiden äiti.

Miksi emme voisi olla vielä nykyäänkin Pythagoraan isälli-

sen auktoriteetin alaisia? Tämän ajan maailmassa suurin ongelma on hiljaisuuden puute. Nyky-yhteiskunta on kirjaimellisesti myrkytetty koneiden melulla ja erityisesti kyllästetty äänekkäillä ja tyhjillä sanoilla. On kyse siitä, kuka puhuu äänekkäimmin, kuka ottaa useimmiten kantaa, kuka puhuu tarinan joutavin yksityiskohdin. Kuinka oikeassa Kierkegaard, suuri filosofi, oli-kaan kirjoittaessaan:

”Maailma nykyisessä muodossaan on sairastunut! Jos olisin lääkäri ja minulta kysyttäisiin ohjeita, sanoisin: Ole hiljaa!”

Todelliset ruusuristiläiset voitunnistavat muun muassa heidän suullisesta itsehillinnästään. He puhuvat vain vähän ja heidän sanansa ovat rikkaita merkitykseltään. He noudattavat sufilaais-opettajan neuvoa:

”Jos sana jota olet sanomassa ei ole kauniimpi kuin hiljaisuus, niin älä silloin lausu sitä!”

Etsiessämme johdatusta uuteen tietoon tai kykyyn meidän tulee olla hiljaa, ei pelkästään muiden, vaan myös oman itsemme kanssa. Meidän on syytä ymmärtää tämä, sillä vain hiljaisuudessa Jumalamme viestii kanssamme. Jotta kuulisimme pyhän ohjeen

ja saisimme intuitiivisia välähdyksiä, meidän tulee tietää, miten hiljennämme sisimmässämme rienaavan äänen. Raamattu opettaa tämän symbolisesti: Ensimmäinen Kuningasten Kirja (Luku 19, säkeet 11 ja 12), jossa profeetta Eliaan kuvataan paenneen erämaahan ja odottavan Herralta viestiä.

”Hän sanoi ”Mene ulos ja asetu vuorelle Herran eteen.” Ja katso, Herra kulki ohitse ja suuri ja raju myrsky, joka halkoi vuoret ja särki kalliot kävi Herran edellä; mutta ei Herra ollut myrskyssä. Myrskyn jälkeen tuli maanjäristys; mutta ei Herra ollut maanjäristyksessä. Maanjäristyksen jälkeen tuli tulta; mutta ei Herra ollut tulesa. Tulen jälkeen tuli hiljainen tuulten humina.”

Ja sitten, ilman minkäänlaista ankaran myrskytuulen ääntä, maanjäristystä tai tulta hiljainen ääni puhui Elialle ja se oli hänen Jumalansa. Kuuluisassa tutkielmassaan *Lintujen matka*, persialainen mystikko Attar tuo esiin saman totuuden eri tavalla.

”Niin kauan kuin he kävelivät, he puhuivat; mutta kun he saapuivat, puhe taukosi. Ei ollut enää opasta eikä matkaajaa ja

*jopa polkukin oli lopettanut ole-
massaolonsa.”*

Suuri ranskalainen mystikko, Louis-Claude de Saint-Martin sai nimen *Tuntematon Hiljainen* oppilailtaan. Enemmän kuin kukaan muu hän korosti hiljaisuuden hyvettä. ”Suuria totuuksia opitaan vain hiljaisuuden kautta...” hän kirjoitti. Lisäksi hän teki huomion, joka valitettavasti sopii myös meidän aikaamme:

*”Onko suurempaa todistetta heikkouksistamme kuin sanojem-
me lukisuus?”*

On totta, että hiljaisuus on todellinen testi ihmiselle, joka tavan tai taipumuksen vuoksi ei osaa noudattaa sitä. Perinteen mukaan muinaisilla kreikkalaisilla ja roomalaisilla oli erityinen hiljaisuuden jumalatar, ja tämä osoittaa missä määrin esivanhempamme palvoivat tätä hyvettä.

Kuten tämä sanoma tuo esille, hiljaisuuden harjoittaminen on suuri hyvän voima, sillä se on olennainen este tarpeettomien sanojen käytölle. Ennenkuin puhut, koeta arvioida, että se mitä aiot sanoa, on arvokasta, jos se voi tehdä jollekin hyvää ja erityisesti, jos se ei ole aikeissa aiheuttaa kenellekään harmia. Huomaat että se ponnistus, jolla estit hyödyttömien sanojen käytön aiheuttaa reaktion sisälläsi, kamppailun houkutusta vastaan. Ja jokainen voitto antaa sinulle uutta voimaa.

Näin ollen on viisasta noudattaa Sufin neuvoa, ja jos se mitä sanot, ei ole kauniimpaa kuin hiljaisuus, kieltäydy silloin puhumasta. Meditoi tätä viestiä; ajattele sitä usein. Toivon sen auttavan sinua etenemään yhden lisäaskeleen noustessasi henkisen etsinnän tikapuilla.

**Suuret totuudet opitaan
vain hiljaisuudessa**

*Martinisti -Veljeskunta toimii AMORCin sisällä.
Voit halutessasi aloittaa myös martinistiopinnot
suomenkielellä.*

Ruusuristin Veljeskunnan Jäsenlehti